

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ

Ο ραββίνος Γισσιέ, γιος του ραββίνου Άβινά, ήταν ένας από τους ανθρώπους που έχουν μεγάλη φημισμένη από το όνομα τους.

Το πρόσωπό του ήταν τόσο ήλιοκαμένο, που τον αποκαλούσαν «βράζο», κι η μητέρα ανέγγυον το όνομά του στα παιδιά τους, όταν ήθελαν να το φροβίσουν, γιατί η άσχημα του δεν είχε όρια.

Όσοι τον αγαπούσαν όλοι οι γυναικί του και τον αποκαλούσαν κι ο ίδιος ο αυτοκράτορας Τραϊανός για τις μεγάλες του γνώσεις και για τον αγαθό χαρακτήρα του.

Μιά μέρα που ο σοφός Γισσιέ βρισκόταν στο παλάτι, η κόρη του αυτοκράτορος άρχισε να τον πειράζει για την άσχημά του.

— Ραββίνε, του έλεγε, πως γίνεται να περιζήσεις τέτοια σοφία μέσα σε τόσο άσχημο σώμα;

— Σε τι είδος άγγελα φημάτε το κρασί του πατέρα σας; τη ρώτησε ο Γισσιέ.

— Σε πήλινα βεβιάνα.

— Ναι, αλλά αυτό σιμνθίζον να το κάνουν οι κοινοί άνθρωποι, είτε ο σοφός Έβραϊός. Το κρασί του αυτοκράτορος έρχεται να φιλιάται μέσα στα πιο πολύτιμα άγγελα.

— Η νέα, νομίζοντας πως ο σοφός σοφιστολόγος και μη θέλοντας να παραδοχί τη συμβουλή του, διάταξε να βάλλον άρκετό από το κρασί μέσα σε χρυσά κι' άσημένα άγγελα.

Όταν όμως θέλησε, ύστερ' από κάποιον καιρό, να δοκιμάσει το κρασί αυτό, το βρήκε ξυμνημένο.

— Γισσιέ, είτε στο ραββίνου άμα τον ξανάς. Σε έφρασατό για την όμοια συμβουλή που ποδώσας. Το κρασί που είχα βάσει μέσα σε χρυσά κι' άσημένα άγγελα μου ξίνας...

Τότε ο Γισσιέ χαμογέλασε και της άποκριθήκε:

— Έρχεστε να σάς πιάσω αυτό το παιγνίδι, για να βεβαιώσετε ότι το κρασί διατηρείται καλύτερα σε σιμνθισμένα άγγελα, όπως και η σοφία σε κοινά σωματά...

— Ή, φώναξε η κόρη του αυτοκράτορος, αλλά ιστάχουν άνθρωποι που έχουν και όμοιατητα και σοφία μαζί.

— Σε βεβαιώνω, της άποκρίθηκε ο σοφός ραββίνος, ότι οι άνθρωποι αυτοί θα ήσαν περισσότερο άξιμα σοφοί, αν ήσαν λιγώτερο όμοιοι...

— Ίσως νίναι έτσι, είτε η κόρη του αυτοκράτορος και σόλασε...

PAMI

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

ΤΟ ΣΑΓΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Το στρογγυλό και κανονικό σαγόνι φανερώνει ήχο και διέλο χαρακτήρα.

— Το μεγάλο και τετράγωνο σαγόνι δείχνη αδιάφορο και πρόφορο άνθρωπο.

— Το σαγόνι που έχει λακκία προδίδει ζωηρό πνεύμα και αξιογάπητο χαρακτήρα.

— Τα μικρά αυτιά φανερώνουν γλακότητα, εύροσηγορία, αλλά και λεία.

— Τα μεγάλα και πλατιά αυτιά μαρτυρούν κάλλεγγημένο πνεύμα και χαρακτήρα τροχό και παράφορο.

καινούργιο λοποδότη, που τον είχαν πιάσει έστ' αυτοφόρο στην πλατεία, να κλέβη ένα κομμάτι από κάποιον φόντο, άρχισος τη στιγμή της έκτελέσεως.

— Να λοιπόν, απάντησε στον Άλη, πόσο όφελει το τρομερό παράδειγμα που καννίσει πως δίλει!

— Αδιάφορο, απάντησε ο Τύραννος. Τά Γιάννενα είνε γεμάτα κλέφτες. Θα τους σκοτώσω όλους! Θα καθαρίσω το βίλατι μου από τους κλέφτες!

» Ήταν φανερό ότι ο Άλης ήθελε να μείνη ο μόνος κλέφτης στην Ήπειρο.

Ύστερα από τόο φανερά αυτό θέματα που είδε ο πρώην άξιωματικός του Μεγάλου Ναπολέοντος, έκαστάζε ότι δεν μπορούσε να μείνη στην αματωλημνίστη αυτή Αδλή του Άλη Πασά, όπου τους έξοι—ένδοννε να πάθη κι' αυτός τα ίδια κακιιά μέρα.

Αποφάσισε λοιπόν να φύγη, και έπειδή έφροδάνε το θάμνο του Άλη, έδραπέτισσε κρασιά, μία νύχτα, από τά Γιάννενα, φιλώντας μαζί και το σπαθί που του είχε χαρίσει ο Τύραννος της Ήπειρο.

Ή δραπέτισος τον άμωσ γίνικε αντιληπτή, και τρεις τζοχανταρού διατάχτηκαν να τον κυνηγήσουν και να τον συλλάβουν. Ο φοβερός Γάλλος σκότωσε τους δύο, έτραυματίσε με μία γρη σπαθιόν τον τρίτο Άλθαν, και κατώφωσε να ξεφύγει. Έφτασε, έτσι στην Πάρο, μπρκε σ' ένα καράβι Κεφαλονήσιου κι' έφερε εγεμάτος φρέσκη και άνανάστη από τη χώρα αυτή του έγγλήματος, όπως την έχαρηκτήρισε.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΡΤΟΦΟΡΟ ΤΟΥ ΑΒΒΑ

Πώς χρίστηκε ο ναός του Άγιου Σουλπίκιου. Η δράσις του άββά Λαγκά. Όπου ε άγαθός άββάς μεταβάλλεται σ' έπιδρομέα. Τε κρτεφορι. Πώς τε έξενεινόμες ο άββάς. Η έπιδρομη στην κρεβάτακιμαρχ της δουκισσης. Τε άσπρμένο... άγγελο της νυκτες', κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίφημος ναός του Άγιου Σουλπίκιου των Παρισίων, χρίστηκε και άποπερατώθηκε χάρις στις ένέργειες του άββα Λαγκά, ο οποίος διατέλεσε έφημέρος του άπο το 1714 μέχρι το 1745.

Ο άββάς αυτός, απολασσόμενος με κάθε τρόπο να προβή στην άνέγερση του ναού, άρχισε να μαζένη συνδρομές, ή όποιες έπιχρυσαν για κάποιον καιρό στις δαπάνες της οικοδομής. Κατόν όμως, έπειδή τά χρίματα δεν έφταναν, άρχισε να φορολογή τους έννοριτες του άγίου. Άλλά και πάλιν ή οικοδομή δεν έτελειονε.

Τότε ο άββάς, ή όποιος δεν έννοοισε να παρατηρή το σκοπό του, έγινε πιο απαιτητικός και όσάκι οι έννοριτες του ένδοιχόμενοι με τον συνδρομην, είσήλανε στα σπύτια τους και άπέχρησε αποκομίζοντας, δ.τι έφρασε πρόχειρο, κομμάτια, πολύτιμα σκεύη, ζωγραφικούς πίνακες, κ.λ. Είχε κατατήσει δηλαδή σποσός έπιδρομής...

Έν τούτοις χάρις σ' αυτή την τακτική του κατώφωσε όχι μόνο ν' άποπερατώση την οικοδομή του ναού, αλλά και να την εφοδιάση με όλα τά απαραίτητα. Το μόνο που του έλειπε τότε ήταν το άρτοφορο.

Τι να κάνει ο άγιος άββάς; Πώς να το οικονομήση; Η μέρες, οι μήνες περνούσαν, και πλησιάζε η έορτή της Άγιας Δωρθέας, κατη την όμοια το σκεύος αυτό δεν έφρασε να λείπη.

Μιά μέρα λοιπόν, σιμθίζικε προη—προη και πήγε στο σπίτι μιάς δουκισσης, γυναικας εισεθούς, κι' εκεί έρωτά της συγγρόνας, ή όποια κατοικούσε στην ένορία του.

Η ύπρητρία της δουκισσης μόλις τον είδε, έφραξε να τον άποδοση να μνη μέση.

— Η κυρία δουκισσα είν' άξιμα στο κρεβάτι της; του έλεγε.

— Καλά, άποκρίθηκε ο άββάς. Άνάγειλέ με.

— Άλλά, πάτερ...

— Ανάγγελέ με, σου έλεα...

Η ύπρητρία, θέλοντας και μη, διεθέθηκε στον κοίτηνα της δουκισσης και ο έρωτες την άπολοθήκε ξοπίου.

Η δουκισσα, ή όποια ήταν νέα άξιμα, δεν είχε σιμθική πράγματι από το κρεβάτι της. Μόλις λοιπόν είδε τον άββά, προσάθηκε να σκεαστή και τον ρώτησε υ' έκκληξη:

— Πώς τόσο προη από δω, πάτερ; Τι θέλετε;

— Α, κυρία δουκισσα! άποκρίθηκε με άδρότητα ο άββάς. Μου έπυρέτε να πέσω στα πόδια σας και να φιλήσω τά γόνατά σας;

— Όχι, άποκρίθηκε εκείνη. Μά πείτε μου τι συμβαίνει και μ' έπιχεφίρατε τόσο προη;

— Ακούστε με, κυρία δουκισσα. Η εκκλησία μου έχει τελειώσει και έχει όλα τά απαραίτητα. Μονάχη ένα άρτοφορο στήθηκε άδύνα να βρω. Πλησιάζει η έορτή της Άγιας Δωρθέας, δουκισσα, και έχομαι για τελευταία φορά να φιλιάσθω τη γενναιοδωρία σας...

— Τι θέλετε να σάς κάνω, πάτερ μου! Άνευ χρίματα σάς έδωσα; Δεν μου περισεύουν πετά άλλα...

— Κάνετε μία μικρή έλεημοσύνη άξιμα, κυρία δουκισσα.

— Άδύνατον πετά!

— Έδώ έχετε τόσα πολυτέλη, όμοια άντιξίμενα. Λέν μπορείτε να άφιρωφέστε κανένα άρ' αυτά στο Θεό;

— Τέλος πάντων πάτε, τι θέλετε να' άφήστε με ήσυχη! άποκρίθηκε ή δουκισσα κυριενθίσα από άδημονία και γυρίζοντας το πρόσωπό της προς τον τοίχο.

Ο άββάς περιέφερε άμέσως γύρω τον ένα βλέμμα έρενηντικό και διεκρινε στα πόδια του κρεβάτιού ένα μεγάλο δοχείο, άσημένο και έπιχρυσο.

— Θρηάμωσ!... Η δουκία μου κυνιστήκε! φώναξε κατενθουσιασμένος.

Η δουκισσα χάρισε τότε προς το μένος του να δη τι συμβαίνει. Είδη λοιπόν τον άββά να κρατάη στα χέρια του τό... δοχείο της νυκτες'...

— Μά τι κάνετε αυτό, πάτερ μου; του έλεγε μη μπορώντας να κρατήση τά γέλια της. Αυτό σκετέστε να χρησιμοποιήσετε ως άρτοφορο; Άδύνατον!

— Γιατί άδύνατον; άποκρίθηκε ο άββάς κρβόντας το δοχείο κ' α' το ράσο του. Η πίστις διορθώνε τά πάντα. Εγχαριστώ, κυρία δουκισσα. Να ήχη την εύχή μου, τέκνο μου, Δούλος σας ταπεινώτατος, κ. δουκισσα. Πηγάω να το κοιλήσω... Με τά χρίματα που θα πάρο θ' άρτοφορο δέω άρτοφορία...

Και ο άββάς Λαγκά άπέληθε συνακομίζοντας θρηαβεντικά το λάφρο της προνής του έπιδρομής...

